

A Critique of the Argument for Panpsychism through Refutation of the Emergence of Consciousness

MohammadJavad Elahieasl¹, Mahdi Zakeri²

Received: 2022/06/08 | Revised: 2022/09/14 | Accepted: 2022/09/28

Abstract

Panpsychism, as opposed to physicalism and dualism, offers a third way to explain consciousness. According to panpsychism, some fundamental physical entities have conscious states. One of the important arguments for this view is the refutation of the emergence of consciousness. According to emergentism about consciousness, the consciousness of human beings and other beings is a property that emerges at the non-fundamental physical level from the fundamental physical nonconscious level. In the contemporary era, Galen Strawson first argued in detail for panpsychism through the refutation of the emergence of consciousness. Strawson divides emergentism into two types, true and inexplicable emergentism; he takes the true emergence of consciousness to be impossible, and inexplicable emergence to be fundamentally incoherent. The claim of this paper is that according to the historical background of emergentism, it turns out that a third type of emergentism can be assumed, which is, firstly, coherent and, secondly, the emergence of consciousness based on it is possible. In this type, the emergent property is only partially dependent upon the fundamental level. The dependence of the emergent property upon the fundamental level is nomological, and the laws of nature are fundamental (nomism), not reducible to powers (powerism).

Research Article

Keywords: phenomenal consciousness, physicalism, emergence, panpsychism, Galen Strawson.

1. Ph.D. student in Philosophy of Religion, University of Tehran, Tehran, Iran. elahieasl@ut.ac.ir

2. Associate Professor, Department of philosophy, University of Tehran, Tehran, Iran (**Corresponding author**). zakeri@ut.ac.ir

Elahieasl, M.J. & Zakeri, M. (2022). A Critique of the Argument for Panpsychism through Refutation of the Emergence of Consciousness. *Journal of Philosophical Theological Research*, 24(94), 5-30. <https://doi.org/10.22091/jptr.2022.8277.2720>

© the authors

Introduction

According to emergentism, the consciousness is a property that emerges at the non-fundamental physical level from the fundamental physical nonconscious level. In the contemporary era, Galen Strawson first argued in detail for panpsychism through the refutation of the emergence of consciousness. His argument is a dilemma. According to it, emergence is either true or brute. The aim of this paper is to critically assess Strawson's argument. We show that according to the historical background of emergentism, it turns out that a third type of emergentism can be assumed, which is, firstly, coherent and, secondly, the emergence of consciousness based on it is possible. We conclude that Strawson's argument does not work.

Strawson's argument

Strawson argues that the emergence of consciousness is either true or brute. In true emergence, the emergent property is wholly dependent upon the fundamental level and is explainable by it (in other words, knowledge of the emergent property is deducible from complete knowledge of the fundamental level). In brute emergence, although the emergent property is wholly dependent upon the fundamental level, it is unexplainable by it. Therefore, the main feature of the emergence in Strawson's definition is the whole dependence of the emergent property upon the fundamental level. Because of this feature, Strawson considers brute emergence in general (it doesn't matter whether it is about consciousness or not) as impossible, for the assumption of the whole dependence of the emergent property upon the fundamental level is inconsistent with the assumption that it is not deducible from the fundamental level (even in the case of complete knowledge of the fundamental level). Strawson also takes the true emergence of consciousness to be impossible; because if the emergence of consciousness is true emergence, then the existence of consciousness must be explainable in terms of the fundamental nonconscious level. But this explanation intuitively is as impossible as an explanation of extended things in terms of non-extended things. Therefore, neither true emergence of consciousness from the nonconscious fundamental level nor the brute one is possible. So, Strawson concludes that the only reasonable and naturalistic explanation of the existence of consciousness at the non-fundamental physical level (such as in humans) is panpsychism.

Ontological emergence

We offer a comprehensive conceptual framework for emergentism that includes the views of most contemporary emergentists. The main features of emergentism are hierarchical ontology, supervenience of higher levels on lower levels, the novelty and unpredictability of the emergent, and inexplicability and irreducibility of the emergent. So, one may consider a version of emergentism in which the emergent mental properties are nomically supervenient on the basic properties and thus are wholly dependent on the basic biological bases according to the laws of the current world.

Why Strawson's argument does not work

The offered conceptual framework for emergentism shows that one can assume another type of emergence besides the true and brute types. In this type, the emergent property is only partially dependent upon the fundamental level. In other words, the dependence of the emergent property upon the fundamental level is nomological. So, in a world with different relevant laws of nature, the emergent property does not exist, even if exactly the same fundamental level exists. This

third type of emergence can be found in Broad's view, the most famous British emergentist. Broad divides laws of nature into intra-ordinal laws and trans-ordinal laws. He believes that the existence of a fundamental level with the laws of nature within it (intra-order laws) is not enough for emergence unless the relevant trans-ordinal law also holds. Then, to avoid Strawson's dilemma, we need to determine the ontological status of laws of nature (specifically, trans-ordinal laws). In other words, we need to decide whether the laws of nature are fundamental (nomism) or reducible to powers, counterfactual conditionals, or the Humean Mosaic. It seems that Strawson's argument presumes a certain ontological status of laws of nature, i.e., powerism. According to powerism, the truths of powers are fundamental and truths of laws of nature are reducible to them. So, the trans-ordinal laws of nature are reducible to truths of powers at the fundamental level. It concludes that the emergent property is wholly dependent upon the fundamental level. But on the contrary, Broad avoids Strawson's dilemma by assuming a different ontological status of trans-ordinal laws, i.e., nomism.

Conclusion

The historical background of emergentism (Broad's view) shows that Strawson's dilemma is not enough to deny the emergence of consciousness and to defend panpsychism; Because, by assuming the whole dependence of the emergent only on its base, Strawson has assumed only two types of correct and brute emergence. On the one hand, he has considered brute emergence to be incoherent, and on the other hand, he has considered correct emergence to be impossible. But according to an emergentist such as Broad, the dependence of emergent properties, including mental properties, on the basic properties is not whole dependence, even considering intra-order laws of the basic level; On the contrary, the emergent properties are totally dependent on the basic level (basic level properties and intra-order laws), considering trans-ordinal laws.

References

- Broad, C. D. (1925). *The Mind and Its Place in Nature*. London: Routledge & Kegan Paul.
- Chalmers, D. J. (2016). Panpsychism and Panprotopsychism. In *Panpsychism*. New York: Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199359943.003.0002>
- Goff, P. (2017a). *Consciousness and Fundamental Reality*. New York: Oxford University Press.
- Kim, J. (2002). *The layered model: Metaphysical considerations*. 5(1), 2–2. <https://doi.org/10.1080/10002002018538719>
- Kim, J. (2006). Emergence: Core ideas and issues. *Synthese*, 151(3), 547-559. <https://doi.org/10.1007/s11229-006-9025-0>
- Kim, J. (2009). Supervenient and Yet Not Deducible: Is There a Coherent Concept of Ontological Emergence? In A. Hieke & H. Leitgeb (Eds.), *Reduction: Between the Mind and the Brain*. Frankfurt: Ontos Verlag. <https://doi.org/10.1515/9783110328851.53>
- Koons, R. C., & Pickavance, T. (2015). *Metaphysics: The Fundamentals*. Malden: Wiley.
- Koons, R. C., & Pickavance, T. (2017). *The Atlas of Reality: A Comprehensive Guide to Metaphysics*. Malden: Wiley.
- McLaughlin, B. P. (2016). Mind Dust, Magic, or a Conceptual Gap Only? In *Panpsychism*. New York: OxfordUniversity Press. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199359943.003.0013>
- Seager, W. (2012). *Natural Fabrications: Science, Emergence and Consciousness*. New York: Springer.

- Seager, W. (2016). Panpsychist Infusion. In *Panpsychism* (pp. 229-248). New York: Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199359943.003.0010>
- Strawson, G. (2006). Realistic Materialism: Why Physicalism Entails Panpsychism. *Journal of Consciousness Studies*, 13(10-11), 28.
<https://www.ingentaconnect.com/content/imp/jcs/2006/00000013/f0020010/art00002>
- Wyss, P. (2012). Emergence, Neither 'True' Nor 'Brute'. *Journal of Consciousness Studies*, 19(9-10), 220-236.
<https://www.ingentaconnect.com/content/imp/jcs/2012/00000019/f0020009/art00011>

بررسی استدلال از طریق نفی نخواستگی آگاهی بر دیدگاه هم‌روان‌انگاری

محمدجواد الهی اصل^۱، مهدی ذاکری^۲

تاریخ دریافت: ۱۴۰۱/۰۳/۱۸ | تاریخ اصلاح: ۱۴۰۱/۰۶/۲۳ | تاریخ پذیرش: ۱۴۰۱/۰۷/۰۶

چکیده

هم‌روان‌انگاری دیدگاهی است که در مقابل فیزیکالیسم و دوگانه‌انگاری راه‌سومی را در تبیین آگاهی مطرح می‌کند. یکی از استدلال‌های مهم به نفع این دیدگاه نفی نخواستگی آگاهی است. بر اساس نخواستگی‌گرایی درباره آگاهی، آگاهی انسان و سایر موجودات ویژگی‌ای است که در سطح غیربنیادین فیزیکی از سطح بنیادین فیزیکی فاقد آگاهی ظهور می‌کند. در دوره معاصر، ابتدا گالن استراوسون به تفصیل بر هم‌روان‌انگاری از طریق نفی نخواستگی استدلال کرده است. مسئله این مقاله این است که آیا این استدلال درست است؟ استدلال استراوسون یک قیاس ذوحدین است که نخواستگی‌گرایی را به دو قسم نخواستگی‌گرایی صحیح و تبیین‌ناپذیر تقسیم می‌کند. استراوسون نخواستگی صحیح آگاهی را ناممکن و نخواستگی تبیین‌ناپذیر را اساساً نامنسجم می‌داند. هدف این مقاله این است که نشان دهد این استدلال درست نیست. این مقاله با ارائه چارچوب مفهومی جامعی که دربرگیرنده دیدگاه‌های اکثر نخواستگی‌گرایان معاصر باشد، و با توجه به پیشینه تاریخی نخواستگی‌گرایی (خصوصاً، دیدگاه براود) نشان می‌دهد که می‌توان قسم سوم برای نخواستگی فرض کرد که اولاً منسجم باشد و ثانیاً نخواستگی آگاهی بر اساس آن ممکن باشد. بر این اساس، قیاس ذوحدین استراوسون برای رد نخواستگی آگاهی و دفاع از هم‌روان‌انگاری قابل دفاع نیست.

کلیدواژه‌ها: آگاهی‌پدیداری، فیزیکالیسم، نخواستگی، هم‌روان‌انگاری، گالن استراوسون، قانون‌گرایی.

۱. دانشجوی دکتری فلسفه دین، دانشگاه تهران، تهران، ایران. elahieasl@ut.ac.ir

۲. دانشیار فلسفه، دانشگاه تهران، تهران، ایران (نویسنده مسئول). zaker@ut.ac.ir

□ الهی اصل، م.ح.؛ ذاکری، م. (۱۴۰۱). بررسی استدلال از طریق نفی نخواستگی آگاهی بر دیدگاه هم‌روان‌انگاری. پژوهش‌های فلسفی-کلامی، ۲۴(۹۴)، ۳۰-۵. <https://doi.org/10.22091/jptr.2022.8277.2720>

مقدمه

آگاهی پدیداری^۱ یا همان تجربه، پدیده‌های ذهنی متنوعی همچون ادراکات حسی، احساسات بدنی از قبیل درد، تصاویر ذهنی که درون خودمان احضار می‌کنیم، کیفیت حسی عواطف و نیز افکار آگاهانه مانند اندیشیدن درباره خودمان را در بر می‌گیرد. وجه مشترک تمامی این حالات ذهنی برخوردار از جنبه سوژکتیو است. به عبارت دیگر، بودن در حالات فوق کیفیت خاصی دارد و این حالات دارای ویژگی کیفی و پدیداری مختص به خود هستند. مثلاً بوییدن گل محمدی کیفیت خاصی برای ما دارد که با کیفیت بوییدن گل جَسَد (یا همان گل بدبو) بسیار متفاوت است (Chalmers, 2017, pp. 32-33).

در تبیین آگاهی پدیداری^۲ نمی‌توان تنها به توضیح قابلیت‌ها و کارکردهای شناختی و رفتاری بسنده کرد. به عبارت دیگر، در مقام تبیین آگاهی حتی با توضیح همه کارکردهای عصبی و رفتاری مرتبط با حوزه آگاهی (مانند تمیز ادراکی، تلفیق، دسترسی و نظارت) همچنان این سؤال باقی است که چرا همه این فرآیندهای اطلاعاتی فارغ از هر گونه احساس درونی در جریان نیستند؟ برای مثال، چرا هنگامی که امواج الکترومغناطیس با شبکه چشم برخورد می‌کند و دستگاه بینایی آن را تجزیه و طبقه‌بندی می‌کند، این تجزیه و طبقه‌بندی همچون رنگ سرخ درخشان تجربه می‌شود؟ (Chalmers, 2017, p. 35)

با توجه به خصوصیت ممتاز آگاهی در قیاس با سایر پدیده‌های ذهنی، طبعاً پرسش‌های تبیینی کلی‌تر (و البته متقارب) پیش می‌آیند، پرسش‌هایی مانند اینکه آگاهی پدیداری موجودات اندامواری همچون انسان‌ها چه جایگاهی در طبیعت دارد؟ آیا آگاهی یک ویژگی پایه و بنیادین است یا وابسته به امور ناآگاه است؟ و اگر آگاهی ویژگی بنیادین نیست، آیا می‌توانیم بفهمیم که چگونه امور ناآگاه به پدیده آگاهی می‌انجامند؟ (Van Gulick, 2014)

پاسخ‌های استاندارد به پرسش‌های تبیینی فوق را می‌توان در دو دسته تبیین دوگانه‌انگارانه و فیزیکیالیستی منحصر دانست. در تبیین دوگانه‌انگارانه، آگاهی موجودات اندامواری همچون انسان‌ها یک ویژگی پایه و بنیادین در نظر گرفته می‌شود. در مقابل، در تبیین فیزیکیالیستی، آگاهی موجودات اندامواری همچون انسان‌ها یک ویژگی غیربنیادین در نظر گرفته می‌شود. در دوران معاصر، فیزیکیالیسم اهمیت فراوانی یافته و اغلب، به سبب قدرت علوم فیزیکی در تبیین پدیده‌های متکثر و متنوع، تصور می‌شود که فیزیکیالیسم نسبت به آگاهی نیز تبیینی پذیرفتنی ارائه می‌کند.

تبیین فیزیکیالیستی آگاهی با وجود تقریرهای متفاوت از آن، به پرسش‌های تبیینی فوق بر اساس التزام به فیزیکیالیسم پاسخ می‌دهد. صورت‌بندی ذیل را می‌توان از فیزیکیالیسم به دست داد:

1. phenomenal consciousness

۲. برای رعایت اختصار، واژه «آگاهی» در ادامه نوشتار معادل «آگاهی پدیداری» به کار برده می‌شود.

۱. فیزیکالیسم جوهری/فیزیکالیسم هستی‌شناختی: تمام آنچه در این جهان موجود است، ذرات ماده محقق در فضا-زمان و مجموعه ساختارهای متشکل از این ذرات هستند (Kim, 2010, p. 13).

۲. فرارویدادگی متافیزیکی^۱ ویژگی‌های ذهنی، از جمله آگاهی، بر ویژگی‌های فیزیکی: ویژگی‌های ذهنی بر ویژگی‌های فیزیکی (ویژگی‌های غیرذهنی) به لحاظ متافیزیکی فرارویداده هستند، اگر ممکن نباشد که ویژگی‌های ذهنی تغییر کنند اما ویژگی‌های فیزیکی تغییر نکرده باشند. به عبارت دیگر، دو جهان با ویژگی‌های فیزیکی یکسان نمی‌توانند به لحاظ ویژگی‌های ذهنی با یکدیگر تفاوت داشته باشند (یا بدین شکل که یکی از جهان‌ها اساساً فاقد ویژگی‌های ذهنی و جهان دیگر دارای ویژگی‌های ذهنی باشد و یا ویژگی‌های ذهنی یکی از جهان‌ها به لحاظ کمی و کیفی با ویژگی‌های ذهنی جهان دیگر تفاوت داشته باشند).

در حالی که فرارویدادگی متافیزیکی ویژگی‌های ذهنی بر ویژگی‌های فیزیکی تنها حامل ادعای عدم تغییر ویژگی‌های فیزیکی با تغییر ویژگی‌های ذهنی است، فیزیکالیست‌ها (به استثنای حذف‌گرایان^۲) رابطه فرارویدادگی بادشده را متضمن رابطه وابستگی دانسته‌اند؛ بدین معنا که حداقل برخی از ویژگی‌های فیزیکی^۳ در قیاس با ویژگی‌های ذهنی دارای تقدم و اولویت هستی‌شناختی هستند (Kim, 2010, p. 12) و با تحقق دسته خاصی از ویژگی‌های فیزیکی دسته دیگری از ویژگی‌های ذهنی ضرورتاً محقق می‌شوند و قهراً در پی خواهند آمد (Chalmers, 1996, p. 38).

دوگانه‌انگاری و فیزیکالیسم با چالش‌هایی مواجه‌اند و خالی از اشکال نیستند. از این رو، برخی از

1. metaphysical supervenience

۲. فیزیکالیست‌های حذف‌گرا نسبت به ویژگی‌های ذهنی از جمله ویژگی‌های ذهنی آگاهانه رویکرد حذف‌گرایی (eliminativism) را اتخاذ می‌کنند و تحقق آگاهی پدیداری را نمی‌پذیرند. از این رو، واکنش فیزیکالیست‌های حذف‌گرا به پرسش‌های تبیینی از آگاهی پدیداری بدین شکل است که چنین پرسش‌هایی را اساساً ناموجه و غیرقابل طرح می‌دانند. اما حذف‌گرایی در واقع تحقق امری را انکار می‌کند که ما نسبت به تحقق آن از معرفت مستقیم و خطاناپذیر برخورداریم؛ زیرا همه ما تحقق حالات آگاهانه خودمان را بالوجدان درمی‌یابیم. از این رو، حذف‌گرایی را نمی‌توان دیدگاه معقولی نسبت به آگاهی پدیداری دانست. (Chalmers, 1996, p. 102)

۳. عبارت «حداقل برخی از ویژگی‌های فیزیکی» بدین دلیل بیان شده که بر اساس نظریه اینهمانی نوعی، یک ویژگی ذهنی مانند درد با یک ویژگی عصبی مانند تحریک اعصاب C اینهمان است؛ اما با وجود این، درد یا تحریک اعصاب C به نوبه خود وابسته به ویژگی‌های فیزیکی سطوح فروتر هستند. البته در بیان فرارویدادگی منطقی ویژگی‌های ذهنی بر ویژگی‌های فیزیکی، تعبیر «فرارویدادگی ویژگی‌های ذهنی حداقل بر برخی از ویژگی‌های فیزیکی» ضرورت ندارد؛ زیرا بر خلاف رابطه وابستگی که یک رابطه غیر بازتابی (irreflexive) است، رابطه فرارویدادگی می‌تواند یک رابطه بازتابی (reflexive) باشد. از این رو نمی‌توان گفت که درد به تحریک اعصاب C وابسته است و تحریک اعصاب C نیز به درد وابسته است؛ اما می‌توان گفت که دو وضعیت منطقیاً ممکن را نمی‌توان تصور کرد که به لحاظ تحریک اعصاب C یکسان باشند اما به لحاظ درد متفاوت باشند و یا بالعکس.

فیلسوفان از دیدگاه سومی تحت عنوان «همه‌روان‌انگاری» دفاع کرده‌اند. برجسته‌ترین استدلال به نفع همه‌روان‌انگاری استدلال از طریق نفی نوحاستگی آگاهی است، که استراوسون آن را مطرح کرده است. در این مقاله، پس از معرفی مختصر همه‌روان‌انگاری و تقریرهای اصلی آن، استدلال استراوسون صورت‌بندی و نقد می‌شود.

همه‌روان‌انگاری

معنای لغوی «همه‌روان‌انگاری»^۱ این است که همهٔ اشیاء از سنخ نفس و روان هستند. همه‌روان‌انگاری در قالب جاندارانگاری^۲، یعنی این دیدگاه که تمامی اجزای طبیعت مانند درختان دارای نفسی مشابه نفس انسان هستند، سابقه‌ای طولانی دارد. ارسطو در کتاب دربارهٔ نفس از دیدگاهی سخن به میان می‌آورد که بر اساس آن، «نفس با تمام اشیاء درآمیخته است» (Aristotle, 2010, 411a7). در قرون هفدهم و هجدهم نیز فیلسوفانی مانند اسپینوزا، لاینیتس و بارکلی از صورتی از همه‌روان‌انگاری که می‌توان آن را «همه‌روان‌انگاری ایدئالیستی»^۳ نامید دفاع می‌کردند. انگاره همه‌روان‌انگاری را در دوره معاصر ابتدا تامس نیگل^۴ معرفی کرد. اما نوزایی آن عمدتاً در آثار چالمرز انجام گرفت. چالمرز می‌گوید: «همه‌روان‌انگاری این برنهاد است که برخی از هویات بنیادین فیزیکی آگاه هستند؛ یعنی، کیفیتی خاص برای کوآرک یا فوتون بودن ... وجود دارد» (Chalmers, 2016, p. 20). از آگاه بودن برخی هویات پایه فیزیکی که در تمام اشیای جهان مادی یافت می‌شوند، لازم می‌آید که آگاهی از ویژگی‌های بنیادین و فراگیر در جهان باشد (Goff, 2017b). بنابراین، مقصود از واژه «همه‌روان‌انگاری» در فلسفه ذهن معاصر متفاوت از معنای لغوی آن است. مقصود از این واژه نه فراگیر بودن اموری همچون نفس و ذهن است و نه اینکه همه اشیاء مثلاً سنگ آگاه باشند، بلکه تنها برخی از هویات بنیادین فیزیکی مانند کوآرک‌ها یا فوتون‌ها آگاه هستند (Chalmers, 2016, p. 19).

همه‌روان‌انگاری در واقع تلاشی است برای ارائه تبیین سوم و بدیعی برای آگاهی در مقابل دیدگاه‌های فیزیکیالیستی و دوگانه‌انگارانه که عاری از اشکالات این دو دسته دیدگاه باشد. همه‌روان‌انگاری، همچون دوگانه‌انگاری، آگاهی را از ویژگی‌های بنیادین می‌داند، اما آگاهی را بر خلاف دوگانه‌انگاری از ویژگی‌هایی در نظر می‌گیرد که در سطح بنیادین فیزیکی نیز تحقق دارد. بدین لحاظ، همه‌روان‌انگاری تصویر منسجم و یکپارچه‌ای از جهان ارائه می‌دهد. اما دیدگاه‌های دوگانه‌انگارانه، اعم از دوگانه‌انگاری جوهری با فرض دو جوهر متمایز (ذهن و بدن) یا دوگانه‌انگاری ویژگی‌ها با فرض تحقق ویژگی‌های

1. panpsychism

2. animism

3. idealist panpsychism

4. Thomas Nagel

ذهنی در سطح غیربنیادین (به لحاظ فیزیکی) و بدون فرض ضرورت تحقق آن‌ها با فرض تحقق ویژگی‌های سطوح فروتر، به هستی‌شناسی یکپارچه‌ای ملتمز نیستند. ارائه چنین هستی‌شناسی‌ای موجب می‌گردد که دوگانه‌انگاران با اشکال طرد علی^۱ مواجه باشند (Kim, 1992).

همچنین، همه‌روان‌انگاری نسبت به دیدگاه‌های فیزیکالیستی از این مزیت برخوردار است که آگاهی را، بر خلاف دیدگاه‌های فیزیکالیستی، از ویژگی‌های سطح بنیادین فیزیکی می‌داند و آگاهی موجوداتی مانند انسان‌ها را تنها به ویژگی‌های غیرآگاهانه سطح پایه وابسته نمی‌داند، بلکه به ویژگی‌های آگاهانه سطح پایه نیز وابسته می‌داند. از این رو، همه‌روان‌انگاری با اشکال استدلال معرفت^۲ (Jackson, 1982, p.130; 1986, p.291) و نیز استدلال تصورپذیری^۳ (Chalmers, 1996, p.94; 2003, p.105) مواجه نخواهد بود؛ زیرا نقطه هدف استدلال‌های معرفت و تصورپذیری نفی ایجاب و ویژگی‌های ذهنی آگاهانه تنها با فرض تحقق ویژگی‌های غیرآگاهانه است.

دو تقریر «همه‌روان‌انگاری راسلی»^۴ و «همه‌روان‌انگاری غیرراسلی»^۵ را می‌توان از یکدیگر تفکیک کرد. بر اساس همه‌روان‌انگاری راسلی، ویژگی‌های بنیادین فیزیکی (اصطلاحاً، ویژگی‌های ریزفیزیکی^۶) بدون تحقق ویژگی‌های پدیداریِ هویات بنیادین (اصطلاحاً، ویژگی‌های ریزپدیداری^۷) امکان تحقق ندارند؛ زیرا ویژگی‌های ریزفیزیکی در دانش فیزیک تنها بر اساس توانایی‌های علی خاص توصیف می‌گردند. بدین لحاظ، فعلیت یافتن همین توانایی‌ها نیازمند تحقق ویژگی‌های ریزپدیداری است. به بیان دیگر، از آنجایی که ذات ویژگی‌های ریزفیزیکی (مانند جرم، بار و...) را صرفاً توانایی‌های علی خاصی تشکیل می‌دهد، اگر بخواهیم یک رویداد فیزیکی را بر اساس ویژگی‌های ریزفیزیکیِ هویات بنیادین فیزیکی تبیین کنیم، باید آن را بر اساس فعلیت یافتن این توانایی‌های علی تبیین کنیم. از این رو، نیاز به فرض ویژگی‌هایی داریم که عامل فعلیت یافتن این توانایی‌های علی باشند. برای اجتناب از تسلسل و دور، عامل فعلیت باید از سنخ ویژگی‌هایی باشد که تمام ذات آن‌ها را توانایی‌های علی تشکیل نداده باشد. پس ویژگی‌های پدیداری که ذات آن‌ها را ظهور و داشتن کیفیتی خاص برای فاعل شناسا تشکیل می‌دهد از جمله چنین ویژگی‌هایی هستند.

بنابراین، در همه‌روان‌انگاری راسلی ویژگی‌های ریزپدیداری نه تنها با ویژگی‌های کلان‌پدیداری

1. causal exclusion problem
2. the knowledge argument
3. the conceivability argument
4. Russellian Panpsychism
5. non-Russellian panpsychism
6. microphysical properties
7. microphenomenal properties

(ویژگی‌های پدیداری انداموارگان) ارتباط وثیق هستی‌شناختی دارند، بلکه با ویژگی‌های ریزفیزیکی نیز ارتباط وثیق هستی‌شناختی دارند. اما بر اساس همه‌روان‌انگاری غیرراسلی، تنها میان ویژگی‌های ریزپدیداری با ویژگی‌های کلان‌پدیداری ارتباط وثیق هستی‌شناختی وجود دارد و هیچ‌گونه ارتباط وثیق هستی‌شناختی میان ویژگی‌های ریزفیزیکی و ویژگی‌های ریزپدیداری برقرار نیست. از این رو، تقریر همه‌روان‌انگاری غیرراسلی را می‌توان «همه‌روان‌انگاری دوگانه‌انگاره‌انه» دانست (Roelofs, 2019, p. 19).

افزون بر تمییز دیدگاه‌های همه‌روان‌انگاری بر اساس رابطه میان ویژگی‌های ریزپدیداری با ویژگی‌های ریزفیزیکی، تقسیم‌بندی دیگری از دیدگاه‌های همه‌روان‌انگاری بر اساس رابطه میان ویژگی‌های کلان‌پدیداری با ویژگی‌های ریزپدیداری می‌توان ارائه کرد. بدین لحاظ، دو تقریر «همه‌روان‌انگاری تقویمی»^۱ و «همه‌روان‌انگاری نوحاسته»^۲ را می‌توان از یکدیگر تمییز داد. همچنان‌که برخی از ویژگی‌های آگاهانه همچون جریان فکر آگاهانه در قیاس با برخی دیگر همچون تجربه رنگ قرمز بسیار پیچیده‌تر هستند، بر اساس همه‌روان‌انگاری نیز ویژگی‌های کلان‌پدیداری در قیاس با ویژگی‌های ریزپدیداری از چنین نسبتی برخوردار هستند. از این رو، همه‌روان‌انگاران باید رابطه‌ای میان ویژگی‌های ریزپدیداری و کلان‌پدیداری در نظر بگیرند که پیچیدگی ویژگی‌های کلان‌پدیداری را در قیاس با ویژگی‌های ریزپدیداری تبیین کند.

همه‌روان‌انگاری تقویمی را، که گاهی از آن با عنوان «همه‌روان‌انگاری ترکیبی»^۳ یاد می‌شود به بیان غیراصطلاحی چنین می‌توان تعریف کرد که ترکیب و برآیند ویژگی‌های ریزپدیداری به تجربه کلان می‌انجامد. فیلیپ گوف همه‌روان‌انگاری را بر اساس رابطه ابتناسازی تقویمی^۴ چنین تعریف کرده است: (الف) تحقق ویژگی‌های کلان‌پدیداری به جهت تحقق ویژگی‌های ریزپدیداری است؛ (ب) وجود ویژگی‌های کلان‌پدیداری زائد بر وجود ویژگی‌های ریزپدیداری نیست. توجه به نمونه‌های روزمره می‌تواند به فهم بهتر رابطه ابتناسازی تقویمی کمک می‌کند. فرض کنید که علی، حسن و حسین در منزل علی به دور هم جمع شده و مشغول بگو و بخند هستند، پس می‌توان گفت که یک مهمانی در خانه علی برقرار است. اما به صورت شهودی چنین بیان می‌شود که این واقعیت که یک مهمانی در خانه علی برگزار شده به جهت این واقعیت است که علی، حسن و حسین در خانه علی و مشغول فعالیت خاصی هستند. همچنین، برگزاری مهمانی در خانه علی به لحاظ هستی‌شناختی غیر از بودن علی، حسن و حسین در خانه علی و فعالیت آن‌ها نیست. البته رابطه ابتناسازی تقویمی تنها منحصر به این قبیل موارد عرفی

-
1. constitutive panpsychism
 2. emergent panpsychism
 3. compositional panpsychism
 4. constitutive grounding

نیست. حتی می‌توان گفت که تحقق تمام انواع زیستی و شیمیایی به جهت تحقق اجزای بنیادین فیزیکی و روابط میان آن‌ها بوده و تحقق این انواع به لحاظ وجودشناختی غیر از وضع امور اخیر نیست (Goff, 2017a, pp. 47-48).

همه‌روان‌انگاری نخواستته، بر خلاف همه‌روان‌انگاری تقویمی، رابطه میان ویژگی‌های ریز پدیداری با ویژگی‌های کلان پدیداری را نه رابطه تقویمی، بلکه رابطه علیت در نظر می‌گیرد. بر اساس همه‌روان‌انگاری نخواستته، تعدادی از ویژگی‌های ریز پدیداری سبب تحقق یک ویژگی کلان پدیداری می‌گردند که آن ویژگی کلان پدیداری به لحاظ هستی‌شناختی غیر از برآیند ویژگی‌های ریز پدیداری است. توجه به این نکته لازم است که همه‌روان‌انگاری نخواستته را، بر خلاف نظر استراوسون (Strawson, 2006, p. 18)، در واقع نباید دیدگاهی نخواستته‌گرایانه دانست، زیرا بر خلاف عموم روایت‌های نخواستته‌گرایی که آگاهی را نخواستته از امر فیزیکی پایه می‌دانند، این روایت آگاهی کلان را نخواستته از ویژگی‌های ریز پدیداری یا، به عبارت دیگر، آگاهی‌های خرد در سطح پایه می‌داند.

همه‌روان‌انگاری و نفی نخواستگی آگاهی

نفی نخواستگی آگاهی را می‌توان مهم‌ترین استدلال برای اثبات همه‌روان‌انگاری دانست (Seager, 2016, p. 232)، استدلالی که بر اساس آن تنها تقریر همه‌روان‌انگاری غیرراسلی نتیجه می‌شود. پیشینه این استدلال به کتاب پرسش‌های گُشنده تامس نیگل بازمی‌گردد. نیگل استدلال خود را بر چهار مقدمه استوار ساخته است (Nagel, 1979, pp. 181-182):

۱. **ترکیب مادی:** هر موجود زنده اندامواری متشکل از تعداد بسیاری ذرات است که به شیوه خاصی با یکدیگر ترکیب یافته‌اند. بدین لحاظ، موجودات انداموار را می‌توان دستگاه‌های فیزیکی نامید. بنابراین، افراد انسانی از جمله این دستگاه‌های فیزیکی هستند که اجزای سازنده آن‌ها تا وصول به نقطه تکاملی خاصی (مثلاً مرحله تکوین جنین) دارای پیشینه عدم حیات هستند.

نیگل در این مقدمه در واقع دوگانه‌انگاری جوهری را انکار می‌کند؛ زیرا پذیرش دوگانه‌انگاری جوهری موضوع برهمکنش علی را دچار مشکل می‌سازد. با پذیرش دو جوهر متفاوت یا (الف) باید بپذیریم که جفت شدن آن‌ها صرف رابطه همبستگی است و هیچ رابطه ضروری میان آن دو وجود ندارد؛ یا (ب) باید بپذیریم که بدن ویژگی‌هایی دارد که اثرات ذهنی را در نفس و نیز اثرات نفس را بر بدن ایجاد می‌کنند؛ یا (ج) باید بپذیریم که نفس افزون بر ویژگی‌های ذهنی دارای ویژگی‌های فیزیکی است. (Nagel, 1979, p. 193) (الف) باطل است؛ زیرا واضح است که تماس دست با ماهیتابه داغ موجب احساس سوزش می‌گردد. (Nagel, 1979, p. 187) (ب) باطل است؛ زیرا باید بپذیریم که بدن دارای ویژگی‌های ذهنی و یا (حداقل) دارای ویژگی‌های غیرفیزیکی است که هیچ کدام را دوگانه‌انگار جوهری نمی‌پذیرد. از این رو، (ج) نیز باطل است؛ زیرا دوگانه‌انگار جوهری باید بپذیرد که نفس، افزون بر

ویژگی‌های ذهنی، دارای ویژگی‌های فیزیکی نیز هست (Nagel, 1979, p. 194).

۲. **نفی تحویل‌گرایی:** حالات ذهنی متداول مانند اندیشه، عواطف، احساسات و آگاهی از ویژگی‌های فیزیکی (اعم از رفتاری و تن‌کردی) موجود انداموار و لازمه منطقی ویژگی‌های فیزیکی نیستند. نیگل استلزام منطقی میان ویژگی‌های فیزیکی و ذهنی را نمی‌پذیرد؛ زیرا منطقی‌شکاف عبورناپذیری از ویژگی‌های فیزیکی به تبیین امر ذهنی وجود دارد. امر ذهنی آگاهانه^۱ دارای خصیصه‌ای سوپوزکتیو است که فهم آن به نوع منظر فاعل شناسا وابسته است، اما ویژگی‌های فیزیکی فاقد چنین خصیصه سوپوزکتیوی بوده و اشیاء را صرفاً از منظر ابژکتیو تبیین می‌کنند. بنابراین، نیگل فرارویدادگی منطقی ویژگی‌های ذهنی بر ویژگی‌های فیزیکی را نمی‌پذیرد و می‌گوید «اگر خداوند غیر جسمانی بخواهد موجودی آگاه خلق کند، نباید انتظار داشته باشد که این کار را بتواند تنها با گرد آوردن تعداد بسیاری ذرات به شکلی انداموار انجام دهد، به گونه‌ای که این ذرات تنها دارای ویژگی‌های فیزیکی باشند» (Nagel, 1979, pp. 187-189).

۳. **واقع‌گرایی:** اولاً، حالات ذهنی وجود دارند و قابل انکار نیستند؛ ثانیاً، حالات ذهنی از ویژگی‌های خود انداموار هستند؛ زیرا چیزی به نام نفس^۲ وجود ندارد و این حالات نیز نمی‌توانند ویژگی‌های عدم و هیچ چیز باشند.

۴. **عدم نوحاستگی:**^۳ هیچ ویژگی حقیقتاً نوحاسته از دستگاه‌های پیچیده بروز نمی‌کند. همه ویژگی‌های درونی یک دستگاه پیچیده (بر خلاف ویژگی‌هایی که یک دستگاه به لحاظ ارتباط با دستگاه‌های دیگر به آنها متصف می‌گردد)، یا از ویژگی‌های اجزای دستگاه و یا از تأثیرات متقابل اجزای دستگاه بر یکدیگر نشئت می‌گیرند.

نیگل، از چهار مقدمه فوق هم‌روان‌انگاری را نتیجه می‌گیرد:

اگر ویژگی‌های ذهنی یک اندامواره از هیچ ویژگی فیزیکی لازم نیاید، بلکه از ویژگی‌های اجزا و مقومات اندامواره نشئت بگیرد، پس آن مقومات باید دارای ویژگی‌های غیرفیزیکی باشند ... [و] از آنجا که هر ماده‌ای می‌تواند در ساخت و ترکیب هر اندامواره‌ای به کار رود، هر ماده‌ای باید واجد این ویژگی‌ها باشد (Nagel, 1979, p. 182).

۱. با توجه به این اشکال مقدر که استدلال فوق ناظر به تمام ویژگی‌های ذهنی است اما در مقدمه دوم فقط شکاف میان ویژگی‌های فیزیکی و ویژگی‌های ذهنی آگاهانه و سوپوزکتیو مورد تأکید قرار گرفته، نیگل بدین شکل دفع اشکال کرده است که «همه حالات ذهنی آگاهانه نیستند، اما همه آن‌ها می‌توانند حالات ذهنی آگاهانه تولید کنند. پس، هر استنتاجی از ویژگی‌های اجزای موجود انداموار باید نشان دهد که حالات سوپوزکتیو ضرورتاً از آن حالات ذهنی ناآگاهانه پدید می‌آیند» (Nagel, 1979).

2. soul

3. emergence

با تأکید بر آگاهی و کیفیت پدیداری از میان ویژگی‌های ذهنی انسان، استدلال نیگل را چنین می‌توان خلاصه کرد:

- ۱) انسان‌ها دستگاه‌های پیچیده کاملاً متشکل از ذرات فیزیکی هستند.
 - ۲) کیفیات پدیداری منطقاً تنها از ویژگی‌های فیزیکی لازم نمی‌آیند.
 - ۳) انسان‌ها دارای کیفیات پدیداری هستند.
 - ۴) هیچ ویژگی نخواستگی وجود ندارد.
 - ۵) نتیجه: ذرات بنیادین فیزیکی جهان دارای کیفیات پدیداری هستند (McLaughlin, 2016, p. 308).
- از این چهار مقدمه، فقط مقدمه (۴) نیاز به استدلال دارد. زیرا همچنان که نیگل توضیح داده، انکار مقدمه (۱) با فرض یک جوهر ذهنی دچار اشکال برهمکنش علی است. همچنین انکار مقدمه (۲) با فرض تحویل‌گرایی با اشکال خصیصه سوژکتیو کیفیات پدیداری و عدم وجدان چنین خصیصه‌ای در ویژگی‌های فیزیکی مواجه است. مقدمه (۳) نیز بیانگر یک امر کاملاً واضح و بدیهی است. تنها مقدمه (۴) باقی می‌ماند که استدلالی برای اثبات آن در توضیحات فوق از نیگل ارائه نشده است. از این رو، در ادامه به بررسی استدلال‌های همه‌روان‌انگاران برای اثبات مقدمه (۴) (نفی نخواستگی آگاهی) می‌پردازیم.

استدلال استراوسون بر نفی نخواستگی آگاهی

گالن استراوسون، با استدلال بر بطلان نخواستگی آگاهی از امور فیزیکی ناآگاه، از همه‌روان‌انگاری دفاع کرده است. او نخواستگی را به دو قسم نخواستگی صحیح^۱ و نخواستگی تبیین‌ناپذیر^۲ تقسیم می‌کند. ویژگی نخواستگی‌ای مانند E به شکل صحیح از امر پایه‌ای مانند B نخواستگی است، اگر و تنها اگر، (الف) E کاملاً به B وابسته باشد، (ب) نخواستگی E از B معقول باشد، و (ج) E از B استنتاج‌پذیر باشد. اما نخواستگی ویژگی‌ای مانند E' از امر پایه‌ای مانند B' نخواستگی تبیین‌ناپذیر است، اگر و تنها اگر، (الف) E' کاملاً به B' وابسته باشد، (ب) نخواستگی E' از B' معقول نباشد، و (ج) E' از B' استنتاج‌پذیر نباشد. بنابراین، ویژگی نخواستگی در هر دو نوع نخواستگی صحیح و تبیین‌ناپذیر باید کاملاً به امر پایه‌اش وابسته باشد؛ زیرا خود مفهوم «نخواستگی» متضمن وابستگی کامل است: «زیرا اگر وابستگی کامل وجود نداشته باشد، نهایتاً گفتن نخواستگی بودن Y (بدون هیچ گونه تقییدی) از X صحیح نیست. زیرا در این صورت حداقل جزئی یا جنبه‌ای از Y متعلق به جای دیگری بوده و در نتیجه نخواستگی از X نیست» (Strawson, 2006, p. 14).

1. true emergence

2. brute emergence

استراوسون نخواستگی تبیین‌ناپذیر را باطل و نامسجم می‌داند. به عقیده او، لازمه خود مفهوم نخواستگی وابستگی کامل ویژگی نخواستسته به امر پایه و تحقق ویژگی نخواستسته تنها در پرتو امر پایه است. به عبارت دیگر، امر پایه باید از گونه‌ای «شایستگی ذاتی»^۱ برای ایجاب ویژگی نخواستسته برخوردار باشد (Strawson, 2006, p. 21). و اگر تحقق ویژگی نخواستسته تنها به لحاظ ذات امر پایه و به دلیل بهره‌مندی امر پایه از شایستگی ذاتی برای ایجاب ویژگی نخواستسته باشد، نخواستگی یک ویژگی از امر پایه باید از دو وصف استنتاج‌پذیری و معقولیت نیز برخوردار باشد. اما در موارد نخواستگی تبیین‌ناپذیر، نخواستگی E' از B' نه استنتاج‌پذیر است، و نه معقول؛ زیرا نخواستگی تبیین‌ناپذیر این است که «مطلقاً هیچ دلیلی در ذات اشیاء برای شیء نخواستسته آنچنان که هست وجود نداشته باشد» (Strawson, 2006, p. 18). اگر نخواستگی E' فاقد دو وصف مذکور باشد، پس وابستگی E' به B' تمام و کمال نخواهد بود. و این خلاف فرض است، زیرا فرض این بود که E' به دلیل نخواستگی اش از B' وابستگی تمام و کمال به B' دارد (Wyss, 2012, p. 224).

فرض دیگر این است که نخواستگی آگاهی از امور فیزیکی ناآگاه از قسم نخواستگی صحیح باشد. استراوسون با تمسک به نمونه بارز نخواستگی صحیح، یعنی حالت میعان آب، به این پرسش پاسخ می‌دهد و نخواستگی صحیح آگاهی از امور ناآگاه را ناممکن می‌داند. آب ترکیبی از مولکول‌های H₂O است، اما حالت میعان نه خصیصه یک مولکول H₂O است و نه خصیصه اموری که H₂O مرکب از آن‌هاست. آب تنها زمانی دارای خصیصه میعان است که تعداد بسیاری مولکول H₂O در کنار یکدیگر قرار بگیرند. بنابراین، حالت میعان یک ویژگی نخواستسته برای گروهی از مولکول‌های H₂O است (Strawson, 2006, p. 13). در مقایسه نخواستگی حالت میعان آب با نخواستگی آگاهی از امور فیزیکی، می‌توان معنای شهودی و معقولی از نخواستگی حالت میعان آب به دست داد، اما ارائه معنای معقولی نسبت به نخواستگی آگاهی ممکن نیست. زیرا درباره حالت میعان آب می‌توان گفت که با ترکیب تعداد خاصی از مولکول‌های H₂O که به یکدیگر بسته نشده‌اند (بر خلاف یخ)، این مولکول‌ها دارای حالت نسبتاً آزادانه بوده و افزون بر حرکت ارتعاشی، از حرکات انتقالی و چرخشی درگیرانه برخوردار هستند. بر اساس قوانین تعاملات و اندروالسی، تعامل‌های مولکولی آب به پیدایش پدیده مایع بودن می‌انجامد (Strawson, 2006, p. 13). اما هیچ تبیین معقولی برای نخواستگی آگاهی از امور فیزیکی ناآگاه نمی‌توان به دست داد (Chalmers, 2017).

استراوسون، برای توضیح نامعقولیت نخواستگی آگاهی از امور فیزیکی ناآگاهانه، آن را به نخواستگی امتداد از تعدادی امر فاقد امتداد تشبیه می‌کند. همچنان که نخواستگی امتداد حقیقی از امور فاقد امتداد

یا همان نقاط حقیقتاً ریاضیاتی نامعقول به نظر می‌رسد، نخواستگی آگاهی نیز از امور فیزیکی ناآگاه نامعقول است. بدین لحاظ، نخواستگی آگاهی از امور فیزیکی ناآگاه همچون نخواستگی حالت میعان از مولکول‌های H_2O نیست، بلکه مشابه نخواستگی امتداد از نقاط فاقد امتداد است. چنین نخواستگی‌ای، نخواستگی صحیح نیست، بلکه از نوع نخواستگی تبیین‌ناپذیر است (Strawson, 2006, pp. 15-16).

با این توضیحات، استدلال استراوسون را چنین می‌توان تقریر کرد:

(۱) اگر آگاهی یک ویژگی نخواستسته از امور ناآگاه باشد، چنین نخواستگی‌ای یا صحیح است یا تبیین‌ناپذیر.

(۲) نخواستگی تبیین‌ناپذیر نامنسجم است، زیرا:

الف. نخواستگی عبارت است از وابستگی کامل ویژگی نخواستسته به امر پایه و تحقق ویژگی نخواستسته تنها در پرتو امر پایه.

ب. اگر ویژگی نخواستسته به امر پایه وابستگی کامل داشته باشد، امر پایه باید از شایستگی ذاتی برای ایجاب ویژگی نخواستسته برخوردار باشد.

ج. اگر امر پایه از شایستگی ذاتی برای ایجاب ویژگی نخواستسته برخوردار باشد، نخواستگی یک ویژگی از امر پایه باید از دو وصف استنتاج‌پذیری و معقولیت نیز برخوردار باشد. در نتیجه، نخواستگی تبیین‌ناپذیر نامنسجم است.

(۳) نخواستگی آگاهی از امور ناآگاه نخواستگی صحیح نیست، زیرا هیچ تبیین معقولی برای نخواستگی آگاهی از امور فیزیکی ناآگاه نمی‌توان به دست داد.

(۴) بنابراین، آگاهی یک ویژگی نخواستسته از امور ناآگاه نیست.

ارزیابی استدلال استراوسون

برای ارزیابی استدلال استراوسون باید دید آیا شرح و تصویر او از نخواستگی درست است یا نه. این امر تنها با ارائه چارچوبی مفهومی برای دیدگاه‌های نخواستسته‌گرا میسر است. اگرچه نخواستسته‌گرایی دارای چنان طیف متنوعی است که «اشخاصی که به بحث (حتی چهره‌به‌چهره) از نخواستگی می‌پردازند غالباً در مورد موضوع واحدی سخن نمی‌گویند» (Kim, 2006, p. 548)، یا «شرح‌های متفاوت اغلب در مورد سازگاری یا عدم سازگاری نخواستگی با فیزیکالیسم توافق ندارند» (Wilson, 2015, p. 348)، اما می‌توان چارچوبی مفهومی ارائه کرد که دربرگیرنده اکثر (اگر نه همه) دیدگاه‌های نخواستسته‌گرایان معاصر باشد. با بهره‌گیری از این چارچوب نسبتاً جامع است که می‌توان استدلال استراوسون را نقد و بررسی کرد.

۱. نخواستگی هستی‌شناختی و شاخصه‌های آن

نخواستگی را می‌توان به دو نوع نخواستگی معرفت‌شناختی و هستی‌شناختی تقسیم کرد. ادعای نخواستگی معرفتی نسبت به حوزه‌ای خاص بدین معناست که ما انسان‌ها به عنوان موجودات دارای

معرفت نمی‌توانیم از اطلاعات سطح پایه و پایین‌تر به معرفت سطح بالاتر نائل شویم. در نوحاستگی معرفت‌شناختی، یا ضعیف، اغلب بر ناتوانی ما در برآورد و محاسبه سطح بالاتر بر اساس سطوح پایین‌تر تأکید می‌شود (Kim, 2009, p. 87). در مقابل، در نوحاستگی هستی‌شناختی، علت پیش‌بینی ناپذیری امر نوحاسته را در قوای معرفتی ما نمی‌یابد، بلکه در خود امر نوحاسته به جستجوی دلیل می‌پردازد. بدین سبب، امور نوحاسته را به لحاظ عینی تازه و بدیع و آن‌ها را موجب افزایش گستره هستی‌شناسی ما می‌داند (Kim, 2009, p. 87). نوحاستگی هستی‌شناختی دارای شاخصه‌های زیر است:

۱. هستی‌شناسی سلسله‌مراتبی

تصویری که نوحاستگی هستی‌شناختی از جهان طبیعی عرضه می‌کند تصویر سلسله‌ای از سطوح است که از پایین‌ترین و ساده‌ترین سطح آغاز می‌شود و تا سطوح بالاتر و پیچیده‌تر امتداد می‌یابد. واژگان «سطح»، «سطح پایین‌تر» و «سطح بالاتر» در هستی‌شناسی سلسله‌مراتبی از واژگان کلیدی هستند و نقش اساسی ایفا می‌کنند. بدین لحاظ است که دوگانه‌انگاری جوهری دکارتی را نمی‌توان در هستی‌شناسی سلسله‌مراتبی جای داد، زیرا دامنه جوهرهای ذهنی در اندیشه دکارت نه فراتر از دامنه جوهرهای فیزیکی است و نه فروتر از آنها، حتی اگر دامنه جوهرهای فیزیکی و جوهرهای ذهنی درون خودشان به سلسله‌ای از مراتب تقسیم شوند (Kim, 2002, pp. 3-4).

نوحاسته‌گرایان سلسله‌نزولی جهان طبیعی را نامتناهی تلقی نمی‌کنند، بدین معنا که سطوح جهان چنین نیستند که فروتر از هر سطحی ضرورتاً سطح دیگری قرار گرفته باشد، بلکه سطحی پایه وجود دارد که بر فراز هیچ سطحی واقع نشده و تمام سطوح دیگر بر فراز آن قرار دارند. سطح پایه از دیدگاه نوحاسته‌گرایان، متشکل از هویات بنیادین فیزیکی و ویژگی‌هایشان است.

۲. وابستگی و فرارویدادگی سطوح بالاتر بر سطوح پایین‌تر

از دیگر شاخصه‌های نوحاستگی وابستگی و فرارویدادگی سطوح بالاتر بر سطح یا سطوح پایین‌تر است، چنان که توصیف نوحاسته‌گرایان از سطح بالاتر با عبارت «نوحاسته از» بر وابستگی و فرارویدادگی سطح بالاتر بر سطح فروتر دلالت دارد.

دو خوانش متفاوتی می‌توان از رابطه فرارویدادگی به دست داد. تقریر متفاوتی همان خوانشی است که سابقاً در تقریر فیزیکالیسم مورد بحث قرار گرفت. از این رو، بر اساس تقریر متفاوتی فرارویدادگی سطوح بالاتر بر سطوح پایین‌تر، در هر تغییری در اوضاع جهان، امکان ندارد تغییری در سطوح بالاتر مثلاً مجموعه ویژگی‌های ذهنی (M) حاصل شود مگر آن که تغییری در سطوح پایین‌تر مثلاً ویژگی‌های زیستی (B) نیز حاصل شود. به عبارت دیگر، با فرض هر تغییری در اوضاع جهان همواره امکان ندارد که دو وضعیت به لحاظ سطوح فروتر یکسان باشند اما به لحاظ سطوح بالاتر متفاوت باشند. اما بر اساس خوانش قانونی از فرارویدادگی، در هر تغییری در جهان، اگر همچنان برخی از قوانین مربوطه

برقرار باشد، امکان ندارد تغییری در سطوح بالاتر مثلاً مجموعه ویژگی‌های ذهنی حاصل شود مگر آن که تغییری در سطوح فروتر مثلاً ویژگی‌های زیستی نیز حاصل شود. فرارویدادگی قانونی در واقع بیانگر نظم ثابت در جهان کنونی است، اما از ادعای ضرورت برای برقراری چنین نظامی قاصر است، بدین معنا که ادعا نمی‌کند که هر تغییری در اوضاع جهان حاصل شود، امکان ندارد چنین نظامی برقرار نباشد. برای درک بهتر فرارویدادگی قانونی، توجه به مثال فشار گاز می‌تواند راهگشا باشد. بر اساس قانون $PV=nRT$ و با فرض R به عنوان عدد ثابت گاز، فشاری که توسط یک مول گاز ($n=1$) وارد می‌آید وابسته به حجم (V) و حرارت (T) آن است؛ زیرا $(P=nRT/V) \rightarrow (P=nRT)$. به بیان دیگر، از آنجا که حجم و حرارت از متغیرهای ما هستند، پس رابطه هم‌تغییری فشار یک مول با حجم و حرارت آن برقرار است و ضرورتاً هر دو مول گاز بر خوردار از حجم و حرارت یکسان از فشار یکسانی نیز برخوردار هستند. بنابراین، فشار مول گاز فرارویداده بر حجم و حرارت آن است. اما فرارویدادگی در مثال فشار گاز از نوع فرارویدادگی قانونی است و تنها برای هر دو مول گاز جهان کنونی (که قانون $PV=nRT$ در آن برقرار است) امکان ندارد که بدون هیچ تفاوتی در حجم و حرارت دارای فشار متفاوت باشند. از این رو، امکان دارد که یک مول گاز در جهان دیگر که حجم و حرارتی برابر با حجم و حرارت مول گاز جهان خودمان دارد، فشار متفاوتی داشته باشد؛ زیرا امکان دارد که قانون $PV=nRT$ در جهان دیگر برقرار نباشد و قانون دیگری مثلاً $PV=nQT$ برقرار باشد، یعنی عدد ثابت گاز در جهان دیگر (Q) یا بزرگ‌تر و یا کوچک‌تر از R باشد (Chalmers, 1996, p. 36).

۳. بدیع بودن امر نخواست

امور نخواست به بدیع بودن توصیف می‌شوند. اما بدیع بودن در بردارنده معنایی اعم از مقصود نخواست‌گرایان است. زیرا مثلاً پیش از ساختن گلوله‌ای شیشه‌ای با جرم ۱۰۷۴۲۱۸ گرم، هیچ شیء کروی‌ای دقیقاً به همین جرم وجود نداشته است، اما با این حال، نخواست‌گرایان گلوله شیشه‌ای با جرم ۱۰۷۴۲۱۸ گرم را به عنوان امر نخواست نمی‌پذیرند؛ زیرا امر نخواست از دیدگاه نخواست‌گرایان باید واجد ویژگی‌هایی غیر از صرف ویژگی‌های اجزا باشد، اجزایی که با ترکیب خاصی کنار یکدیگر گرد آمده‌اند (Teller, 1992, p. 140). به عبارت دیگر، امر نخواست بدیع است، اما نه به گونه‌ای که صرفاً برآیند اجزایش باشد.

۴. پیش‌بینی ناپذیری

از دیدگاه نخواست‌گرایان، بدیع بودن امور نخواست بدین جهت است که امر نخواست واجد ویژگی‌های پیش‌بینی ناپذیر بر اساس ویژگی‌های سطح پایه و فروتر است. البته باید میان دو نوع پیش‌بینی استقرایی و پیش‌بینی نظری تمکیک کرد. زیرا پس از مشاهده مصداق یافتن ویژگی‌های سطح بالاتر، مانند مجموعه ویژگی‌های ذهنی (M)، با مصداق یافتن ویژگی‌های سطح فروتر، مانند مجموعه ویژگی‌های زیستی (B)، در زمان‌های t_{100} تا t_1 ، با اطمینان از مصداق یافتن B در زمان t_{101} ، می‌توان پیش‌بینی کرد که M

نیز در همان زمان تحقق می‌یابد. بنابراین، با استفاده از داده‌های تجربی می‌توان بیان کرد که هر گاه B محقق گردد، M نیز تحقق می‌یابد. اما نخواستگرایان قابلیت پیش‌بینی امور نخواستگرا را به لحاظ نظری نفی می‌کنند، بدین معنا که حتی با داشتن نظریه‌ای جامع نسبت به سطح B نمی‌توان تحقق M را تنها بر اساس نظریه سطح B پیش‌بینی کرد. و پیش‌بینی ناپذیری نظری M بر اساس B بدین دلیل است که یا اساساً مفهومی از M نداریم یا حتی با داشتن مفهومی از M نمی‌توان تحقق M را بر اساس تحقق B پیش‌بینی کرد (Kim, 1999, p. 8).

۵. تبیین ناپذیری و تحویل ناپذیری

شاخصه پیش‌بینی ناپذیری ویژگی‌های نخواستگرا به شاخصه تبیین ناپذیری ویژگی‌های نخواستگرا رهنمون می‌شود. زیرا از دیدگاه نخواستگرایان، ناتوانی در پیش‌بینی نظری ویژگی‌های نخواستگرا بدین دلیل است که قانون تحقق M با تحقق B را نمی‌توان تبیین کرد. بدین جهت، قوانین نخواستگرا در کلام نخواستگرایان به قوانین اولی و عقل‌گرای توصیف می‌شوند. از دیگر مفاهیم قریب به تبیین ناپذیری، تحویل ناپذیری ویژگی‌های امور نخواستگرا به ویژگی‌های سطوح فروتر است. با تلفیق تحویل ناپذیری با تبیین ناپذیری می‌توان نتیجه گرفت که ویژگی‌های امور نخواستگرا برای تبیین تحویلی بر اساس ویژگی‌های امور پایه نیست و ناتوانی ما در پیش‌بینی نظری ویژگی‌های نخواستگرا بدین دلیل است که قانون تحقق M با تحقق B را نمی‌توان بر اساس سطح B و سطوح فروتر از آن تبیین کرد (Kim, 2006, pp. 9-10).

۲. سازگاری تبیین ناپذیری با وابستگی و فرارویدادگی قانونی

در بیان شاخصه‌های نخواستگرای هستی‌شناختی بیان شد که دو تقریر متافیزیکی و قانونی از فرارویدادگی سطوح بالاتر بر سطوح فروتر می‌توان به دست داد. تفکیک این دو تقریر بسیار اهمیت دارد، زیرا بر اساس فرارویدادگی قانونی، وابستگی ویژگی‌های نخواستگرا مثلاً ویژگی‌های ذهنی به امور پایه وابستگی کامل نیست، بلکه تنها بر اساس قوانین جهان کنونی چنین است که اگر ویژگی‌های زیستی خاصی برقرار باشد، همواره ویژگی‌های ذهنی خاصی در پی خواهند آمد. به عبارت دیگر، یک دسته از قوانین در جهان کنونی برقرار هستند که ویژگی‌های ذهنی را با ویژگی‌های زیستی مرتبط می‌سازند.

تقریر نخواستگرای بر اساس فرارویدادگی قانونی را می‌توان در پیشینه تاریخی نخواستگرای نیز یافت. براود در کتاب ذهن و جایگاه آن در طبیعت (۱۹۲۵) از این تقریر دفاع می‌کرد. او وظیفه خود را پاسخ به پرسشی کلی می‌دانست که نزاع میان حیات‌گرایان و ماشین‌وارانگاران تنها نمونه‌ای از آن پرسش است. براود در پی پاسخ بدین پرسش بود که «آیا انواع متفاوت اشیاء مادی به شکل تحویل ناپذیری متفاوت هستند؟» (Broad, 1925, p. 43) به عبارت دیگر، علوم خاص به علوم کلی‌تر (مثلاً

زیست‌شناسی به شیمی) تحویل‌پذیر هستند یا نه؟ براود ماشین‌وارانگاری و نوحاسته‌گرایی را دو پاسخ کلی محتمل به این پرسش می‌داند. او آرمان ماشین‌وارانگاری محض را چنین بیان می‌کند:

بر اساس نظریه ماشین‌وارانگاری محض، انواع ظاهراً متفاوت مادی ساخته‌شده از یک نوع ماده خواهند بود. آن‌ها تنها در تعداد، آرایش و حرکات ذرات سازنده‌شان متفاوت خواهند بود. انواع رفتار ظاهراً متفاوت آن‌ها نهایتاً متفاوت نخواهد بود. زیرا تمامی آن‌ها از تأثیرات متقابل ذرات جفت‌شده با یکدیگر و به واسطه اصل واحد و ساده ترکیب استنتاج‌پذیر هستند (Broad, 1925, pp. 45-46).

براوود نوحاسته‌گرایی را در مقابل دیدگاه ماشین‌وارانگاری مطرح ساخت و معتقد بود جهان خارج، و به تبع آن علوم نیز، از چنان وحدتی برخوردار نیستند که ماشین‌وارانگاران باور دارند، بلکه جهان خارج و علوم گوناگون سلسله‌مراتبی را تشکیل می‌دهند که در نازل‌ترین مرتبه آن فیزیک قرار دارد که به بررسی خصوصیات کلی می‌پردازد. علوم گوناگون دیگر مانند شیمی، زیست‌شناسی، روان‌شناسی و علوم اجتماعی در مراتب دیگر این سلسله جای دارند. او برای اجتناب از نفوس دکارتی بیان می‌کند که نوع جوهر مختص به هر سطح این سلسله کاملاً متشکل از انواع جوهر مراتب پایین است و نهایتاً هر جوهری یا ساخته‌شده یا کاملاً متشکل از ذرات اولیه است. با این حال، ویژگی‌ها، کیفیات و مشخصه‌هایی وجود دارند که مختص به طبقه خاصی اند و تحویل‌پذیر نیستند. برای نمونه، قدرت تولیدمثل ویژگی خاص طبقه جانداران است (Broad, 1925, pp. 77-78).

با پذیرش دیدگاه سلسله‌مراتبی به واقعیت، براود دو سنخ قانون را در جهان تشخیص می‌دهد: قانون درون طبقه‌ای^۱ و قانون فراتطبقه‌ای^۲ (Broad, 1925, p. 77). قانون درون طبقه‌ای قانونی است که میان ویژگی‌های درون یک طبقه برقرار است. و قانون فراتطبقه‌ای قانونی است که میان ویژگی‌های طبقات مجاور یکدیگر برقرار است. قانون فراتطبقه‌ای برقرار است، «اگر هر برافزوده^۳ از طبقه B متشکل از برافزوده‌های طبقه A باشد و دارای ویژگی خاصی باشد که هیچ برافزوده‌ای از طبقه A واجد آن نبوده و از ویژگی‌های A و ساختار پیچیده B به واسطه قانون ترکیب استنتاج‌پذیر نباشد» (Broad, 1925, p. 78).

۳. نوحاسته‌گرایی و قانون‌گرایی

تأمل در دیدگاه براود نشان می‌دهد که او در دفاع از نوحاستگی به ضرورت قانونی^۴ (نه ضرورت متافیزیکی و منطقی) تمسک می‌جوید. تمسک جستن براود به ضرورت قانونی مستلزم تفاوت تقریر براود

1. intra-ordinal law
2. trans-ordinal law
3. aggregate
4. nomological necessity

از نوحاسته‌گرایی با تقریر استراوسون است. نوحاسته‌گرایی در تقریر برآود، هرچند در وهله اول عقل‌گریز است، اما عقل‌ستیز نیست. برآود برای اجتناب از عقل‌گریزی نوحاستگی از ما می‌خواهد که «در نظریه نوحاسته، خودمان را با وحدت بسیار کمتر جهان خارج وفق دهیم و ارتباط وثیق بسیار کمتری میان دانش‌های مختلف در نظر بگیریم. در بهترین حالت، جهان خارج و دانش‌های مختلفی که با آن سروکار داریم، نوعی سلسله‌مراتب را تشکیل خواهند داد» (Broad, 1925, p. 77). اما در تقریر استراوسون از نوحاسته‌گرایی، نوحاسته‌گرایی یا عقل‌پذیر است (همچون نوحاستگی صحیح) یا عقل‌ستیز (همچون نوحاستگی افراطی). استراوسون شق ثالثی برای نوحاستگی در نظر نمی‌گیرد.

البته باید توجه داشت که تفاوت تقریر برآود با تقریر استراوسون ظاهراً نشان‌دهنده تفاوت دیدگاهی است که دو فیلسوف نسبت به وضعیت هستی‌شناختی قوانین طبیعی (یا حداقل، در خصوص قوانین فراطبقه‌ای) اتخاذ کرده‌اند. در رابطه با وضعیت هستی‌شناختی قوانین طبیعی، همچون قانون «آب در صد درجه می‌جوشد»، چهار دیدگاه کلی در متافیزیک تحلیلی مطرح است: فرضیه‌گرایی قوی^۱، قانون‌گرایی قوی^۲، نیروگرایی قوی^۳ و نوهیوم‌گرایی^۴ (Koons & Pickavance, 2017, p. 89).

بر اساس قانون‌گرایی قوی، برخی از حقایق درباره قوانین طبیعی بنیادین است، اما هیچ حقیقتی درباره شرطیه‌های خلاف‌واقع^۵ (بر خلاف فرضیه‌گرایی) و هیچ حقیقتی درباره نیرو و بنیادین نیست. توصیف دیدگاه قانون‌گرایی به «قوت» بدین سبب است که در آن هیچ یک از موارد خاص شرطیه‌های خلاف‌واقع و نیروها بنیادین دانسته نمی‌شود. با این توضیحات، محتوای دو دیدگاه فرضیه‌گرایی و همچنین نیروگرایی نیز آشکار می‌گردد: فرضیه‌گرایی بیان می‌کند که برخی از حقایق درباره شرطیه‌های خلاف‌واقع بنیادین است و هیچ حقیقتی درباره قوانین و نیروها بنیادین نیست. نیروگرایی بیان می‌کند که برخی از حقایق درباره نیروها بنیادین است و هیچ حقیقتی درباره قوانین و شرطیه‌های خلاف‌واقع بنیادین نیست. در مقابل سه دیدگاه مذکور، نوهیوم‌گرایی بیان می‌کند که تمام حقایق مفروض درباره قوانین طبیعی، شرطیه‌های خلاف‌واقع و نیروها مبتنی بر نحوه توزیع ویژگی‌های کیفی متداول در زمان و فضا است. بر اساس این دیدگاه، حقایق بنیادین تنها از سنخ حقایق مقولی هستند. به بیان دیگر، نوهیوم‌گرایی واقعیت را همچون موزائیک‌های کیفی، فضایی و زمانی در نظر می‌گیرد و سپس تبیین تحویلی از قوانین طبیعی ارائه می‌کند، و از این طریق همچنین تبیین تحویلی از شرطیه‌های خلاف‌واقع، نیروها و روابط علی‌ارائه می‌کند (Koons & Pickavance, 2015, p. 54).

1. strong hypotheticalism
2. strong nomism
3. strong powerism
4. neo-Humeism
5. counterfactual conditionals

حتی اگر نتوان شاهدی از کلمات براود بر پذیرش قانون‌گرایی قوی (یعنی قانون‌گرایی نسبت به همه قوانین طبیعی) ارائه کرد، از ظاهر کلام او بر می‌آید که در خصوص قوانین فراطبقه‌ای همان «قانون‌گرایی» را می‌پذیرد. زیرا او بر اساس احتمال صدق نخواستگی در خصوص قوانین شیمی^۱ بیان می‌کند که «قانونی که خواص کلرید نقره را با خواص نقره و کلرید و با ساختار ترکیب مرتبط می‌سازد یک قانون منحصر به فرد و نهایی است» (Broad, 1925, p. 65). و همچنین می‌نویسد: «اگر نظریه نخواستگی نسبت به ترکیبات شیمیایی صادق باشد، فرشته اعظم ریاضیات که دارای نعمت استعداد افزون‌تر برای دیدن ساختار ریزاتم‌ها به همان سهولتی است که ما کومه علف را می‌بینیم، دیگر با ما تفاوتی نخواهد داشت و نمی‌تواند رفتار نقره یا کلرید یا ویژگی‌های کلرید نقره را پیش‌بینی کند مگر آن که نمونه‌هایی از این مواد را مشاهده کرده باشد» (Broad, 1925, p. 71).

نکته اصلی در تمسک جستن به ضرورت قانونی و قانون‌گرایی برای اجتناب از اشکالی همچون اشکال استراوسون در این مطلب نهفته است که بر اساس قانون‌گرایی، ضرورت طبیعی میان ویژگی‌های سطح پایه و سطح نخواستگی همانا یک رابطه ضروری اما غیردرونی^۲ است. رابطه R یک رابطه درونی است، اگر و تنها اگر، ضرورتاً برای هر x و y برقراری یا عدم برقراری R تنها وابسته به ویژگی‌های ذاتی x و y باشد. بر اساس این تعریف، برقراری رابطه درونی مستلزم سنخیت میان ویژگی‌های ذاتی x و y است. و اگر هیچ سنخیتی در میان نباشد (همچنان که به ادعای استراوسون، هیچ سنخیتی میان ویژگی‌های فیزیکی فاقد آگاهی و ویژگی‌های آگاهانه برقرار نیست)، پس رابطه R برقرار نخواهد بود. اما قانون‌گرایی با پذیرش رابطه درونی ناسازگار است، زیرا برقراری رابطه درونی همچون R بر ویژگی‌های ذاتی x و y مبتنی است. از این رو، R دیگر نمی‌تواند بنیادین باشد، در حالی که قانون‌گرایی رابطه قانونی را یک رابطه بنیادین می‌داند (Koons & Pickavance, 2017, p. 96). بنابراین براود، با تمسک به ضرورت قانونی و قانون‌گرایی در خصوص قوانین فراطبقه‌ای، رابطه میان ویژگی‌های سطح پایه و سطح نخواستگی را بنیادین و تبیین‌ناپذیر و از سنخ رابطه غیردرونی در نظر می‌گیرد.

بنابراین، توجه به پیشینه تاریخی نخواستگی‌گرایی (خصوصاً، دیدگاه براود) نشان می‌دهد که قیاس ذوحدین استراوسون برای بطلان نخواستگی آگاهی و دفاع از همه‌روان‌نگاری تمام نیست. زیرا استراوسون با فرض وابستگی کامل امر نخواستگی تنها به امر پایه، تنها دو نوع نخواستگی صحیح و تبیین‌ناپذیر را فرض کرده است. از یک سو، او نخواستگی تبیین‌ناپذیر را اساساً نامتسجم خوانده و، از سوی دیگر، نخواستگی صحیح را نسبت به آگاهی ناممکن دانسته است. اما از دیدگاه نخواستگی‌گرایانی

۱. براود، تصمیم‌گیری قطعی در خصوص نخواستگی یا عدم نخواستگی قوانین شیمی را بر عهده دانشمندان تجربی می‌داند. (Broad, 1925, p. 72)

مانند برآورد، وابستگی ویژگی‌های نوحاسته همچون ویژگی‌های ذهنی به ویژگی‌های امور پایه حتی به ضمیمه قوانین درون طبقه‌ای سطح پایه وابستگی کامل نیست، بلکه ویژگی‌های نوحاسته به سطح پایه (ویژگی‌های سطح پایه و قوانین درون طبقه‌ای سطح پایه) به ضمیمه برقراری قوانین فراتطبقه‌ای وابستگی کامل دارند (Kim, 2009, pp. 66-67; Seager, 2012, p. 195). با پیروی از کلام استراوسون در فرض Y به عنوان امر نوحاسته و فرض X به عنوان امر پایه، می‌توان گفت اگرچه توصیف Y به نوحاسته از X و نه از غیر X توصیف صحیح و صادق است، اما نوحاستگی آن مشروط به برقراری قوانین طبیعی و از جمله قوانین فراتطبقه‌ای است. قوانینی که در کلام استراوسون نادیده گرفته شده‌اند. از این رو، افزون بر دو قسم نوحاستگی تبیین‌ناپذیر و صحیح در استدلال استراوسون، قسم سومی برای نوحاستگی وجود دارد که بر خلاف نوحاستگی صحیح، بر اساس ویژگی‌ها و قوانین سطح پایه تبیین‌پذیر نیست و بر خلاف نوحاستگی تبیین‌ناپذیر منسجم است. از این رو، استدلال استراوسون دیگر تمام نخواهد بود.

در پایان، توجه به این نکته شایسته است که حتی اگر رابطه میان ویژگی‌های فیزیکی و ویژگی‌های نوحاسته را از سنخ رابطه درونی بدانیم، تبیین نوحاستگی بر اساس آن لزوماً از سنخ نوحاستگی نامنسجم نخواهد بود. زیرا امکان دارد نوحاستگی ویژگی‌های آگاهانه از ویژگی‌های فیزیکی فاقد آگاهی چنین تبیین شود که دانش فیزیک از خصوصیات و ویژگی‌های هویات بنیادین فیزیکی توصیف کاملی ارائه نمی‌کند. و امکان دارد که همین هویات بنیادین فیزیکی برخوردار از ویژگی‌هایی باشند که بر خلاف ویژگی‌های توصیف‌شده در دانش فیزیک کاملاً ساختاری یا استعدادی نباشند، بلکه مقولی نیز باشند. هرچند این ویژگی‌ها از سنخ ویژگی‌های آگاهانه نیستند (بر خلاف همه‌روان‌نگاری)، اما اولاً همین ویژگی‌ها به دلیل مقولی بودن (بدین معنا که تماماً ساختاری نیستند) با ویژگی‌های آگاهانه که در سطح کلان فیزیکی پدید می‌آیند هم‌سنخ‌اند؛ و ثانیاً، برخوردار از توانایی و نیرو برای پیدایش آگاهی در سطح کلان فیزیکی هستند. از این رو، نوعی سنخیت میان این دسته از ویژگی‌ها و ویژگی‌های آگاهانه موجوداتی همچون انسان‌ها برقرار است. چالمرز نیز از این دیدگاه به عنوان «همه‌پیش‌روان‌نگاری»^۱ یاد می‌کند. به باور او، نکته اصلی منسجم از استدلال‌های علیه فیزیکالیسم این است که ویژگی‌های توصیف‌شده در فیزیک تماماً ساختاری هستند، بدین معنا که یا بر اساس فضا و زمان یا تنها بر اساس توانایی‌های علی توصیف می‌شوند؛ اما آگاهی تماماً ساختاری نیست، بلکه برخوردار از کیفیتی پدیداری است. از این رو، نمی‌توان آگاهی را بر اساس ویژگی‌های تماماً ساختاری تبیین کرد. بر اساس این توضیحات، چالمرز معتقد است که همه‌پیش‌روان‌نگاری از استدلال‌های علیه فیزیکالیسم اجتناب می‌کند (Chalmers, 2016, p. 31).

نتیجه‌گیری

استراوسون جهت استدلال به نفع هم‌روان‌انگاری از طریق نفی نوحاستگی آگاهی، نوحاستگی را به دو نوع نوحاستگی صحیح و نوحاستگی تبیین‌ناپذیر تقسیم کرده و هر دو نوع نوحاستگی را درباره آگاهی نفی می‌کند. او وابستگی کامل آگاهی نوحاسته به امر پایه را در هر دو نوع نوحاستگی لازم می‌داند. اما این استدلال با این اشکال مواجه است که در میان تقریرهای نوحاستگی، تقریر سومی وجود دارد که بر اساس آن ویژگی‌های نوحاسته به امر پایه کاملاً وابسته نیستند، بلکه برای تحقق ویژگی‌های نوحاسته برقراری قوانین فراطبقه‌ای، افزون بر ویژگی‌های سطح پایه و قوانین حاکم بر آن سطح، لازم است. از این رو، استدلال استراوسون نمی‌تواند همه تقریرهای نوحاستگی آگاهی را نفی کند. بنابراین، استدلال استراوسون که در صدد اثبات هم‌روان‌انگاری غیرراسلی از طریق نفی نوحاستگی آگاهی است، تمام نیست.

References

- Aristotle. (2010). *De Anima* (M. Shiffman, Trans.). Newburyport: Focus Publishing.
- Broad, C. D. (1925). *The mind and its place in nature*. London: Routledge & Kegan Paul.
- Chalmers, D. J. (1996). *The conscious mind: In search of a fundamental theory*. New York: Oxford University Press.
- Chalmers, D. J. (2003). Consciousness and its place in nature. In S. P. Stich & T. A. Warfield (Eds.), *Blackwell guide to the philosophy of mind* (pp. 102-142). Malden: Blackwell. <https://doi.org/10.1002/9780470998762.ch5>
- Chalmers, D. J. (2016). Panpsychism and panprotopsychism. In *Panpsychism*. New York: Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199359943.003.0002>
- Chalmers, D. J. (2017). The hard problem of consciousness. In M. Velmans & S. Schneider (Eds.), *The Blackwell companion to consciousness* (pp. 32-42). Malden: Blackwell. <https://doi.org/10.1002/9781119132363.ch3>
- Goff, P. (2017a). *Consciousness and fundamental reality*. New York: Oxford University Press.
- Goff, P. (2017b). Panpsychism. In E. N. Zalta (Ed.), *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* (Winter 2017 ed.): Metaphysics Research Lab, Stanford University. Research Lab. Retrieved September, 13, 2022, from <https://plato.stanford.edu/archives/win2017/entries/panpsychism>
- Jackson, F. (1982). Epiphenomenal qualia. *Philosophical Quarterly*, 32(April), 127-136. <https://doi.org/10.2307/2960077>
- Jackson, F. (1986). What Mary didn't know. *The Journal of Philosophy*, 83(5), 291-295.
- Kim, J. (1992). "Downward causation" in emergentism and nonreductive physicalism. In A. Beckermann, H. Flohr, & J. Kim (Eds.), *Emergence or reduction: Prospects for nonreductive physicalism* (pp. 119-13). New York: De Gruyter. <https://doi.org/10.1515/9783110870084.119>
- Kim, J. (1999). Making sense of emergence. *Philosophical Studies*, 95(1-2), 3-36. <https://doi.org/10.1023/a:1004563122154>
- Kim, J. (2002). The layered model: *Metaphysical considerations*, 5(1), 2-20. <https://doi.org/10.1080/10002002018538719>
- Kim, J. (2006). Emergence: Core ideas and issues. *Synthese*, 151(3), 547-559. <https://doi.org/10.1007/s11229-006-9025-0>
- Kim, J. (2009). Supervenient and yet not deducible: Is there a coherent concept of ontological emergence? In A. Hieke & H. Leitgeb (Eds.), *Reduction: Between the mind and the brain*. Frankfurt: Ontos Verlag. <https://doi.org/10.1515/9783110328851.53>
- Kim, J. (2010). *Philosophy of mind*. Colorado: Westview Press.
- Koons, R. C., & Pickavance, T. (2015). *Metaphysics: The fundamentals*. Malden: Wiley.
- Koons, R. C., & Pickavance, T. (2017). *The atlas of reality: A comprehensive guide to metaphysics*. Malden: Wiley.
- McLaughlin, B. P. (2016). Mind dust, magic, or a conceptual gap only? In G. Bruntrup & L. Jaskolla (Eds.), *Panpsychism: Contemporary perspectives* (pp. 305-333). New York: Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199359943.003.0013>
- Nagel, T. (1979). *Mortal questions*. New York: Cambridge University Press.
- Roelofs, L. (2019). *Combining minds: How to think about composite subjectivity*. New York: Oxford University Press.

- Seager, W. (2012). *Natural fabrications: Science, emergence and consciousness*. New York: Springer.
- Seager, W. (2016). Panpsychist infusion. In G. Bruntrup & L. Jaskolla (Eds.), *Panpsychism: Contemporary perspectives* (pp. 229-248). New York: Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199359943.003.0010>
- Strawson, G. (2006). Realistic monism: Why physicalism entails panpsychism. *Journal of Consciousness Studies*, 13(10-11), 3-31.
- Teller, P. R. (1992). A contemporary look at emergence. In A. Beckermann, H. Flohr, & J. Kim (Eds.), *Emergence or reduction: Prospects for nonreductive physicalism*. New York: De Gruyter. <https://doi.org/10.1515/9783110870084.139>
- Van Gulick, R. (2014). Consciousness. In E. N. Zalta (Ed.), *Stanford Encyclopedia of Philosophy*: Stanford: Metaphysics Research Lab. Retrieved September, 13, 2022, from <https://plato.stanford.edu/archives/win2021/entries/consciousness>
- Wilson, J. (2015). Metaphysical emergence: Weak and strong. In T. Bigaj & C. Wuthrich (Eds.), *Metaphysics in contemporary physics* (pp. 251-306). Poznan Studies in the Philosophy of the Sciences and the Humanities. Leiden: Brill-Rodopi https://doi.org/10.1163/9789004310015_827
- Wyss, P. (2012). Emergence, neither 'true' nor 'brute'. *Journal of Consciousness Studies*, 19(9-10), 220-236.